

novenej v 1. odst. § 4 zák. č. 8/1924 Sb. z. a n., tedy včas. Preto bolo treba vyhoveť sťažnosti, zmeniť podľa 4. odst. § 379 tr. p. napadnuté usnesenie a uznať zmätočnú sťažnosť obžalovanej za podanú včas.

Čís. 4885.

Ke skutkové podstatě přestupku § 312 tr. zák. se sice nevyžaduje urážlivý úmysl, nýbrž stačí vědomí pachatelovo, že zlehčuje svým jednáním veřejnou autoritu, kterou představuje napadený veřejný činitel; avšak vědomí to může tu býti (přichází aspoň s hlediska trestního zákona v úvahu) jen, dotýká-li se projev, o jehož urážlivost jde, vůbec objektivně autority veřejného činitele, a je-li projev podle povšechné povahy své, po případě podle zvláštních okolností, za kterých se stal, s to, by zlehčoval vážnost dotčeného veřejného činitele v obecnstvu neb alespoň u jednotlivých osob projevu přítomných.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1933, Zm I 329/32.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 11. března 1932, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením podle § 312 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v odsuzující části jako zmatečný a obžalovanou podle § 259 čís. 2 tr. ř. zprostil z obžaloby, že dne 26. listopadu 1931 v J. slovem urazila vrchního (četnického) strážmistra G-e, tudíž osobu v § 68 tr. zák. jmenovanou při výkonu služby a že tím spáchala přestupek proti veřejným zřízením a opatřením podle § 312 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti, která odporuje odsuzující části napadeného rozsudku z důvodu čís. 10, správně — jelikož se domáhá úplného zproštění stěžovatelky — čís. 9 a) § 281 tr. ř., dlužno přiznati důvodnost. Rozsudek jest arcíť v právu tvrzením, že ke skutkové podstatě přestupku § 312 tr. zák. se nevyžaduje urážlivého úmyslu a stačí vědomí pachatelovo, že zlehčuje svým jednáním veřejnou autoritu, kterou představuje napadený veřejný činitel. Než vědomí to může tu přirozeně býti nebo přichází aspoň s hlediska trestního zákona, jenž delikty putativní netrestá, v úvahu jen, dotýká-li se projev, o jehož urážlivost jde, vůbec objektivně autority veřejného činitele, a je-li projev podle povšechné své povahy, po případě podle zvláštních okolností, za kterých se stal, s to, by zlehčoval vážnost dotčeného veřejného činitele v obecnstvu neb alespoň u jednotlivých osob projevu přítomných. Že tomu tak bylo při pozastaveném projevu »pomalu jsme přišli a pomalu zase odcházíme«, rozsudek nezjišťuje, neuvažuje o smyslu a významu (dosahu) projevu a nepodává jeho výklad, jehož také nebylo třeba, kdyžť projev znamená zřejmě jen ohrazení se mluvčího proti případnému požadavku, by odchod z místa výzvy k rozchodu se dál rychleji. Také nelze

poznati, jak by mohl projev takový býti na úkor vážnosti veřejného činitele, jehož oprávněnost k výzvě k rozchodu a k žádosti rychlejšího vzdání se jím nikterak v pochybnost, stejně jako nejsou jím ani naznačeny pochybnosti o jinaké správnosti a slušnosti postupu veřejného činitele. Na neurázlivosti projevu nemění nic rozsudkem zjištěná skutečnost, že byl učiněn hrubým způsobem nebo třeba hrubým (drzým) hlasem. Drzost, hrubost mluvy svědčí o nezdvořilosti, neslušnosti, nevychovanosti mluvčího, není však s to, by snížila nebo zmátla úsudek obecnosti nebo jednotlivých posluchačů o mravní a společenské hodnotě osoby, na niž promluveno.

Čís. 4886.

Krádež duševního vlastnictví (nedovolené, svémocné opisování a zhotovování kopií) nespadá pod ustanovení § 171 tr. zák.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1933, Zm II 212/32.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 18. ledna 1932, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 176-II c) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

S hlediska zmatku čís. 9 a), po případě 10 § 281 tr. ř. zmateční stížnost právem vytýká, že výrok odsuzující stěžovatele pro zločin krádeže spočívá na mylném výkladu a použití zákona v otázce, pokud lze ve zjištěném jednání obžalovaného spatřovati odcizení movitých věcí ve smyslu § 171 tr. zák. Soud uznává obžalovaného vinným, že o d c i z i l postupně u firmy B. a D. různé výkresy, výpočty, formuláře, kalkulace strojů a přístrojů s poznámkami atd. — v originálech a z části v opisech, jichž bylo nalezeno při domovní prohlídce 2014 kusů, a že mimo to si obkresloval nákresy a opisoval kalkulace, ačkoliv tyto opisy jsou v celkovém počtu oněch 2014 kusů obsaženy; a dále, že ke škodě firmy B. J. odcizil 164 různé plány, písemnosti a tiskopisy v originálech i opisech, ačkoliv ze seznamů předložených zástupci obou firem, jež byly při hlavním přelíčení přečteny, vychází na jevo, že opisy a obkreslené plány obžalovaný neodcizil, nýbrž právě jen opsál a obkreslil.

Podle toho byl obžalovaný uznán vinným zločinem krádeže nejen pro faktické odcizení plánů, výkresů atd., nýbrž soud spatřuje tento zločin i v tom, že si obžalovaný obkresloval různé plány, opisoval kalkulace a pod. V tom tkví základní právní omyl rozsudku, neboť pouhé nedovolené, svémocné opisování a zhotovování kopií jest ovšem t. zv. krádeží duševního vlastnictví, která však nespadá pod trestní ustanovení § 171 tr. zák. a není předmětem veřejno-žalobního deliktu, nýbrž může býti porušením různých jiných zákonných ustanovení chránících duševní vlastnictví, po případě obchodní tajemství atd.